

Audiència. Pere, l'apòstol

15/11/2006

Benvolguts germans i germanes,

En aquestes catequesis estem meditant sobre l'Església. Hem dit que l'Església viu en les persones i, per això, en l'última catequesi, comencem a meditar sobre les figures de cada un dels Apòstols, començant per sant Pere. Hem vist dues etapes decisives de la seva vida: la crida a la vora del llac de la Galilea i, després, la confessió de fe: "Vós sou el Crist, el Messies."

Com vam dir, es tracta d'una confessió encara insuficient, inicial, tot i que oberta. Sant Pere es posa en un camí de seguiment. Així, aquesta confessió inicial ja porta per si mateixa, com un germen, la futura fe de l'Església. Avui volem considerar altres dos esdeveniments importants en la vida de sant Pere: la multiplicació dels pans -acabem d'escoltar al passatge en el qual s'ha llegit la pregunta del Senyor i la resposta de Pere- i després la crida del Senyor a Pere a ser pastor de l'Església universal.

Comencem amb la multiplicació dels pans. Com sabeu, el poble havia escoltat el Senyor durant hores. Al final, Jesús diu: estan cansats, tenen gana, hem de donar menjar a aquesta gent. Els Apòstols pregunten: "Però, com? ". I Andreu, el germà de Pere, li diu a Jesús que un noi tenia cinc pans i dos peixos. "Però, què és això per a tants?", es demanen els

Apòstols. Llavors el Senyor mana que la gernació s'assegui i que es distribueixin aquests cinc pans i dos peixos. I tots queden sadollats. Més encara, el Senyor encarrega als Apòstols, i entre ells a Pere, que recullin les abundants sobres: dotze coves de pa (cf. *Jn* 6, 12-13).

A continuació, la gent, en veure aquest miracle -que semblava ser la renovació tan esperada del nou "mannà", el do del pa del cel-, vol fer-lo rei. Però Jesús no accepta i es retira a pregar sol a la muntanya. L'endemà, a l'altra vora del llac, a la sinagoga de Cafarnaüm, Jesús va interpretar el miracle, no en el sentit d'una reialesa d'Israel, amb un poder d'aquest món, com l'esperava la multitud, sinó en el sentit del lliurament de si mateix: "El pa que jo donaré és la meva carn per a la vida del món" (*Jn* 6, 51). Jesús anuncia la creu i amb la creu l'autèntica multiplicació dels pans, el Pa

eucarístic, la seva manera totalment nova de ser rei, una manera completament oposada a les expectatives de la gent.

Podem comprendre que aquestes paraules del Mestre, que no vol realitzar cada dia una multiplicació dels pans, que no vol oferir a Israel un poder d'aquest món, resultessin realment difícils, més encara, inacceptables per a la gent. "Dóna la seva carn": què vol dir això? Fins i tot per als deixebles sembla una mica inacceptable el que Jesús diu en aquest moment. Per al nostre cor, per a la nostra mentalitat, eren i són paraules "dures", que posen a prova la fe (cf. *Jn* 6, 60).

Molts dels deixebles es van fer enrere. Cercaven algú que renovés realment l'Estat d'Israel, el seu poble, i no un que digués: "Jo dono la meua carn". Podem imaginar que les paraules de Jesús van ser difícils

també per a Pere, que a Cesarea de Felip s'havia oposat a la profecia de la creu. I tanmateix, quan Jesús va preguntar als Dotze: "També vosaltres voleu marxar?", Pere va reaccionar amb l'entusiasme del seu cor generós, inspirat per l'Esperit Sant. En nom de tots, va respondre amb paraules immortals, que també nosaltres fem nostres: "Senyor, a qui anirem? Vós teniu paraules de vida eterna, i nosaltres creiem i sabem que vós sou el Sant de Déu" (cf. *Jn* 6, 66-69).

Aquí, igual com en Cesarea, amb les seves paraules, Pere comença la confessió de la fe cristològica de l'Església i es fa portaveu també dels altres Apòstols i de nosaltres, els creients de tots els temps. Això no significa que ja hagués comprès el misteri de Crist en tota la seva profunditat. La seva fe era encara una fe inicial, una fe en camí; només arribaria a la seva vertadera

plenitud mitjançant l'experiència dels esdeveniments pasquals.

Nogensmenys, ja era fe, oberta a la realitat més gran; oberta, sobretot, perquè no era fe en alguna cosa, era fe en Algú: en ell, en el Crist.

D'aquesta manera, també la nostra fe és sempre una fe inicial i hem de recórrer encara un llarg camí. Però és essencial que sigui una fe oberta i que ens deixem guiar per Jesús, perquè ell no solament coneix el camí, sinó que és el Camí.

Ara bé, la generositat impetuosa de Pere no el deslliura dels perills vinculats a la debilitat humana. Fora d'això, és el que també nosaltres podem reconèixer basant-nos en la nostra vida. Pere va seguir Jesús amb entusiasme, va superar la prova de la fe, abandonant-s'hi. Tanmateix, arriba el moment en què també ell cedeix a la por i cau: traeix el Mestre (cf. Mc 14, 66-72). L'escola de la fe no és una marxa triomfal, sinó un camí

esquitxat de sofriments i d'amor, de proves i de fidelitat que cal renovar tots els dies. Pere, que havia promès fidelitat absoluta, experimenta l'amargor i la humiliació d'haver negat Crist; el jactanciós aprèn, a costa seva, la humilitat. També Pere ha d'aprendre que és feble i necessita perdó. Quan finalment li cau la màscara i entén la veritat del seu cor feble de pecador creient, esclata en un plor de penediment alliberador. Després d'aquest plor ja està preparat per a la seva missió.

Un matí de primavera, Jesús ressuscitat li confiarà aquesta missió. L'encontre tindrà lloc a la vora del llac de Tiberíades. L'evangelista sant Joan ens narra el diàleg que van mantenir Jesús i Pere en aquella circumstància. Es pot constatar un joc de verbs molt significatiu. En grec, el verb *filéo* expressa l'amor d'amistat, tendre però no total, mentre que el verb *agapáo* significa

l'amor sense reserves, total i incondicional.

La primera vegada, Jesús pregunta a Pere: "Simó..., m'estimes" (*agapâs-em*) amb aquest amor total i incondicional? (cf. *Jn* 21, 15). Abans de l'experiència de la traïció, l'Apòstol certament hauria dit: T'estimo (*agapô-es*) incondicionalment". Ara que ha experimentat l'amarga tristesa de la infidelitat, el drama de la seva pròpia debilitat, diu amb humilitat: "Senyor, et vull (*filô-es*)", és a dir, t'estimo amb el meu pobre amor humà". Crist insisteix: "Simó, m'estimes amb aquest amor total que jo vull?". I Pere repeteix la resposta del seu humil amor humà: "*Kyrie, filô-es* "Senyor, et vull com sé voler. La tercera vegada, Jesús només diu a Simó: "*Fileîs-em?*", "em vols?". Simó comprèn que Jesús en té prou amb el seu amor pobre, l'únic del que és capaç, i tanmateix s'entristeix perquè el Senyor li ho ha

hagut de dir d'aquesta manera. Per això li respon: "Senyor, tu ho saps tot, tu saps que et vull (*filô-es*)".

Semblaria que Jesús s'ha adaptat a Pere, en comptes que Pere s'adaptés a Jesús. Precisament aquesta adaptació divina dóna esperança al deixeble que ha experimentat el sofriment de la infidelitat. D'aquí neix la confiança, que el fa capaç de seguir-lo fins al final: "Amb això indicava la classe de mort amb què anava a glorificar Déu. Dit això, va afegir: "Segueix-me" (*Jn 21, 19*).

Des d'aquell dia, Pere "va seguir" el Mestre amb la consciència clara de la seva pròpia fragilitat; però aquesta consciència no el va descoratjar, ja què sabia que podia comptar amb la presència del Ressuscitat al seu costat. De l'ingenu entusiasme de l'adhesió inicial, passant per l'experiència dolorosa de la negació i el plor de la conversió, Pere va

arribar a fiar-se d'aquest Jesús que es va adaptar a la seva pobra capacitat d'amor. I així també a nosaltres ens mostra el camí, malgrat tota la nostra debilitat. Sabem que Jesús s'adapta a la nostra debilitat. Nosaltres el seguim amb la nostra pobra capacitat d'amor i sabem que Jesús és bo i ens accepta. Pere va haver de recórrer un llarg camí fins a convertir-se en testimoni fiable, en "pedra" de l'Església, per estar constantment obert a l'acció de l'Esperit de Jesús.

Pere es defineix a si mateix "testimoni dels sofriments de Crist i partícip de la glòria que ha de manifestar-se" (1 Pe 5, 1). Quan escriu aquestes paraules ja és ancià i és a prop del final de la seva vida, que segellarà amb el martiri. Llavors és capaç de descriure l'alegria vertadera i d'indicar on es pot trobar: la deu és Crist, en qui creiem i que estimem amb la nostra fe feble però sincera, malgrat la nostra fragilitat.

Per això, escriu als cristians de la seva comunitat aquestes paraules, que també ens adreça a nosaltres: “L'estimeu sense haver-lo vist; en qui ara sense veure'l, però creient-hi, us alegreu amb una joia inefable i esplendorosa, segurs d'assolir el terme de la fe: la salvació de les vostres ànimes" (1 Pe 1, 8-9).

24 de maig de 2006

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/audiencia-
pere-lapostol/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/audiencia-pere-lapostol/) (09/08/2025)